

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym, w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Judejko

Sędziowie: SO Dariusz Kawula

WSO Wojciech Wierzbicki /spr./

Protokolant : protokolant Patrycja Rataj

przy udziale prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej delegowanego do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Macieja Nowaka

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r.

sprawy **J. S.**

oskarżonej o czyn z art. 300 § 2 kk.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 11 sierpnia 2015r.

w sprawie o sygnaturze VI K 666/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w wysokości 50 zł i wymierza jej opłatę za drugą instancję w kwocie 60 zł.

Dariusz Kawula Anna Judejko Wojciech Wierzbicki

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2015 roku sygn. akt VI K 666/15 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu warunkowo umorzył postępowanie karne na okres 1 roku próby wobec J. S., oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. polegające na tym, że w dniu 22 września 2014 r. w Swarzędzu, działając w celu udaremnienia wykonania wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 19 października 2012 r. sygn. akt IX GC 104/11 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 lipca 2013 r. sygn. akt XXIII Ga 123/13 uszczupliła zaspokojenie zasądzonej w tych orzeczeniach wierzytelności spółki (...). (...) sp. z o.o. w W. w łącznej wysokości 39.895 zł poprzez darowanie przysługującego jej udziału w prawie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, dla którego Sąd Rejonowy w Bydgoszczy prowadzi księgę wieczystą nr (...) (...) na rzecz swojej siostry K. M..

Nadto Sąd orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonej, wnosząc o

o jego zmianę przez uniewinnienie J. S., ewentualnie o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zaś z ostrożności procesowej – o umorzenie postępowania albo też uchylenie orzeczenia o świadczeniu pieniężnym względnie obniżenie kwoty tego świadczenia do 100 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Na wstępie należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy prawidłowo i wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe. Uzyskany w ten sposób materiał dowodowy Sąd obiektywnie rozważył wyciągając trafne, zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, logiczne wnioski. Swoje stanowisko w tym zakresie Sąd Rejonowy należycie, przekonująco uzasadnił.

Nie ma najmniejszych wątpliwości co do tego, że oskarżona umyślnie działała w celu uszczuplenia zaspokojenia swego wierzyciela - spółki (...). (...) sp. z o.o. w W.. Wiedząc o tym, że zgodnie z prawomocnym wyrokiem Sądu jest zobowiązana do zapłaty na rzecz ww. spółki kwoty blisko czterdziestu tysięcy złotych – na przestrzeni niespełna tygodnia we wrześniu 2014 r. oskarżona dwoma umowami podarowała swojej siostrze wynoszące 1/2 udziały w dwóch nieruchomościach, które sama nabyła w drodze dziedziczenia. W ten sposób wyzbyła się całego majątku, z którego wierzyciel mógł zaspokoić swoje roszczenie. Co istotne – trzykrotnie przed organem egzekucyjnym oskarżona zataiła fakt posiadania praw do jakichkolwiek nieruchomości. I to jeszcze wtedy, gdy była ich współwłaścicielem. Znamienne jednak, że nazajutrz po ostatnim z nieprawdziwych oświadczeń zawarła pierwszą z umów darowizny. Po kolejnych 5 dniach na mocy kolejnej umowy darowizny wyzbyła się pozostałego odziedziczony majątku. Jest oczywiste, że wyzbycie się jedynego majątku w takich okolicznościach jest aktem ukierunkowanym na uchronienie tegoż majątku przed niechybną egzekucją. Skarżąca zarzucała, że przecież wierzyciel mógł w całości zaspokoić się z udziału w nieruchomości położonej w B. przy ul. (...), na której ustanowiono hipotekę przymusową na rzecz wierzyciela. Wywody w tym zakresie były jednak chybione. Kwestia ta była już badana na początkowym etapie postępowania. Oto bowiem w celu wyegzekwowania należności z udziału w tej nieruchomości konieczne byłoby uzyskanie przez wierzyciela kolejnego tytułu wykonawczego przeciwko aktualnemu właścicielowi nieruchomości, co wiązałoby się z czasem i kosztami. Przy czym wartość darowanego udziału w tej nieruchomości wynosiła znacznie mniej, niż kwota wierzytelności. Nie ma pewności, czy wartość całej nieruchomości była choćby równa wartości hipoteki przymusowej. Przy czym w przypadku egzekucji z udziału w nieruchomości cena wywołania wynosi 3/4 sumy oszacowania, zaś w pierwszej kolejności zaspokajane są znaczne koszty egzekucyjne. Skierowanie egzekucji jedynie do udziału w nieruchomości przy ul. (...) nie pozwoliłoby wierzycielowi zaspokoić przysługującej mu wierzytelności w całości. Zresztą w piśmie z 23.10.2014 r. pełnomocnik J. S. wnosił o umorzenie egzekucji z nieruchomości, gdyż została ona objęta darowizną na rzecz K. M. jeszcze przed zawiadomieniem dłużniczki o wszczęciu egzekucji z nieruchomości, w związku z czym nie istniał tytuł wykonawczy, który uprawniałby do dochodzenia należności z nieruchomości stanowiącej (wskutek darowizny) wyłączną własność K. M.. Ostatecznie umorzono egzekucję z 1/2 części powyższej nieruchomości. Sprawstwo i umyślność oskarżonej J. S. w zakresie zarzuczonego jej czynu nie budziły zatem wątpliwości.

Wbrew wywodom apelacji nie było także podstaw do umorzenia postępowania przeciwko J. S.. Społeczna szkodliwość przypisanego jej czynu była wyższa niż znikoma. Wszak z premedytacją wykonywała kolejne posunięcia ukierunkowane na ukrycie majątku przed wierzycielem i uniemożliwienie wykonania orzeczenia Sądu. Przez dłuższy czas wykazywała daleko idącą złą wolę i determinację w tym zakresie. Jej postępowanie dotyczyło zaś długu o niebagatelnej wartości. Społeczną szkodliwość czynu zmniejszało to, że ostatecznie dobrowolnie uregulowała zadłużenie. Wszakże zmniejszało li tylko do nie-znaczej w rozumieniu art. 66 § 1 k.k. Natomiast nie uzasadniało zastosowania art. 59a k.k. nawet pomimo wniosku pokrzywdzonego o umorzenie postępowania. Przystępstwo z art. 300 § 2 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 5 i jest ścigane z urzędu. Zgodnie z art. 59a k.k. umarza się na wniosek pokrzywdzonego (przy spełnieniu innych warunków określonych w tym przepisie) postępowanie o występki zagrożony karą nieprzekraczającą 3 lat pozbawienia wolności a także o występki przeciwko mieniu

zagrożony karą nieprzekraczającą 3 lat pozbawienia wolności. Czyn z art. 300 § 2 k.k. należy zaś do przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu.

Należy również wskazać, że wobec warunkowego umorzenia postępowania karnego świadczenie pieniężne orzeczone wobec J. S. stanowi jedyną realną dolegliwość za przestępstwo, którego się dopuściła. Jego wysokość jest wyważona i w pełni adekwatna do wszystkich okoliczności czynu. Nie ma zatem żadnych podstaw do uznania, że jego orzeczenie stanowiło akt rażącej niewspółmierności wyroku.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Poznaniu utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 7 w zw. z art. 8 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w wysokości 50 złotych i wymierzył jej opłatę za drugą instancję w minimalnej kwocie 60 złotych.

Wojciech Wierzbicki Anna Judejko Dariusz Kawula